

(Kort bemærkning).

Trøjborg (S):

Fru Marianne Jelved sagde tak til danske landmænd og takkede landbrugsministeren for det gode samarbejde, som vi så sandelig også bemærkede at De Radikale og landbrugsministeren havde i foråret. I den forbindelse er det interessant, at netop den landbrugsminister, der i sin tid som folketingsmedlem – hvad han jo stadig væk er – og som medlem af Miljøudvalget var med til at lave vandmiljøplanen, end ikke kunne huske, at han havde været med til at lave den plan, da han først blev landbrugsminister. Det siger nok lidt om den holdning, som landbrugsministre fra partiet Venstre stadig væk har til vandmiljøplanen.

Men det, fru Marianne Jelved sagde fra talerstolen for lidt siden, var, at med de aftaler, som Det Radikale Venstre lavede med regeringen i foråret, var der ikke mere snak, den sag var færdig, nu skulle der ikke tales mere om tiltag på landbrugsområdet, det var tilendebragt. Derfor vil jeg gerne spørge fru Marianne Jelved, om hun ikke støtter miljøministeren, der i regeringen siger, at der skal nedsættes en arbejdsgruppe, som skal vurdere »vandmiljøplanens effekt på landbrugsområdet«, og at man, når den arbejdsgruppe er færdig, nøje skal vurdere »behovet for ændringer i vandmiljøplanen«, specielt set i relation til de tiltag, der er taget på landbrugsområdet.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Vi var spændt på, om man skulle høre, at de radikale mærkesager nu havde fået en fortaler, når Det Radikale Venstre selv kom til, for vi har oplevet, at i hvert fald vigtige dele af det, der var radikale sager før, nu er blevet tonet så meget ned, at de nærmest har fået en helt tilbagetrukket rolle.

Jeg vil gerne fremhæve et enkelt eksempel, som, så vidt jeg kan skønne, også er indgået i miljøprioriteringen, nemlig anlægsformuleringen for Storebælt. Der er jo sket det meget interessante, at Miljøministeriet i foråret insisterede på en minimumsmodel, mig bekendt med kraftig radikal opbakning, for så vidt som man overhovedet ville være med til noget som helst. Nu er det miljøministeren, der har fejlet foran Storebæltsforbindelsen A/S, sådan at de har fået den største løsning igennem.

Socialdemokraterne, som ikke skal have alt for megen ros i denne sammenhæng, sørgede dog for, at vi fik en boret tunnel i Østerrenden, men miljøministeren har sagt, at der ikke var nogen grund til at lave minimumsmodel i midten af Storebælt, dér kunne vi godt tage den store ø; man kan bare klaske den ned over Sprogø. Jamen den er stadig væk på 3.600 m, og det vil sige, at den er langt større end det, ministeriet anbefalede i foråret.

Så vidt man kan se på det, er det indgået i miljøprioriteringerne på den måde, at man har sagt, at en virksomhed – altså i dette tilfælde Storebæltsforbindelsen A/S – kan få lov til at fremlægge en økonomisk optimal model, hvorefter man tager miljødelen ud af det og siger: Det er samfundets miljøprioriteringer; man skal se på, om ålegræsset ved Sprogø nu er vigtigere end f.eks. katalytisk efterbrænding eller landbrugets udledninger. Når det står på den måde, konstaterer man, at ålegræsset på Sprogø ikke er så vigtigt som katalytisk efterbrænding, og ergo behøver vi ikke at gøre noget for muslinger og ålegræs dér. Og så går den igenem – så siger ministeren, at det er i orden.

Det må være en del af miljøprioriteringen, der ligger bag, at det er ministeren, der nu har accepteret Storebæltsforbindelsen, uden at der er sørget for, at sagen miljømæssigt er i orden.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Til hr. Leif Hermann: Jeg vil ikke afvise, at jeg måske har udtrykt mig lidt uklart. Det, jeg mente med hensyn til forbud, påbud, kontrol osv., er, at det stort set har været hovedelementet i miljøpolitikken. Vi skal selvfølgelig stadig væk have forbud, påbud, kontrol og reguleringer, og der er også en form for adfærdsregulering i det, men det har sine begrænsninger, og vi skal også gå andre veje; og det er det, jeg prøver at sige. Vi skal ikke forlade »forbud, påbud og kontrol«, men vi skal have tilført miljøpolitikken og metoderne noget nyt, sådan at vi kommer væk fra de konfliktmodeller, hvor myndighederne sidder på den ene side af bordet, borgerne og brugeren på den anden side, og hvor det så handler om, hvem der vinder. Nej, vi skal have runde borde over det hele, så vi sætter os rundt om bordet i fællesskab og finder de rigtige metoder til at nå de mål, der er vedtaget. Det er det, jeg gerne vil have bragt ind i miljøpolitikken, og det var det, jeg mente.